

han jo ikke, — fikk da det hele opp igjen på et vis ved hjelp av den første brukne som nå bare var $\frac{2}{3}$ så lang som den burde ha vært. Det må forresten ha vært et ekstra fælt syn for Far å se teltet sik, han som i sitt yrke er vant til linjal og rette vinkler.

Nå gikk vi aftentur. Den røde nattsola sto akkurat mellom to fjelltopper, langt i nord. Hakk i hel med oss gikk de tre, mere flinke til «å gå pent bak» enn selve gammelbisen hjemme. Da jeg satt og hvilte på en tørr-rabbe, krøp de tett inn til meg, puffet og knuffet hverandre litt for å få ligge nærmest og slikket meg på hendene. Det er umulig å være sint på slike.

Historien er i grunnen ikke lengre. Natten ble bedre enn ventet. Da vi var kommet i soveposene, prøvde igjen de tre bukkene å bestige teltet. De ble lempelig sparket bort. Det var et komisk syn når vi ålet oss rundt i teltet iført soveposer, — — samme teknikk som kålmarkens — — og sparket snart i den ene og snart i den andre teltveggen. Til slutt døde kampen ut, antakelig fordi begge parter var like trette.

Når jeg tenker på det nå, ser jeg en utvei som kunne ha spart oss for alt dette. Vi kunne ha åpnet teltdøren alt tidlig på kvelden og sagt: «Vær så god, stig på, og ta det som vi har det, kjære venner.»

T.T.-KONTORET, ÅRET RUNDT

Av Arne H. Gjengset

I Kjøpmannsgata 12, Trondheim, har Trondhjems Turistforening sitt kontor. Der er alle hjertelig velkommen som har noe å spørre T. T. om. Forretningsføreren, Arne H. Gjengset, og de to hyggelige damene Borghild Møller og Lisa Halsen, står alltid rede til å hjelpe deg med gode råd.

Vi har bedt forretningsføreren si noen ord om kontorets virksomhet, og midt i all travlheten tok han seg tid til den følgende orientering.

Trondhjems Turistforening har for tiden et medlemsantall på ca. 8000. I det vesentlige fra Trondheim by og omegn. Foreningens oppgave er først og fremst å legge forholdene til rette for sine medlemmer for fotturer i fjellet. For å gjøre disse fjellturer mulig har foreningen til disposisjon 9 turisthytter, hvorav 4 i Trollheimsområdet og 5 i Syltraktene. På disse hyttene har foreningen et gjennomsnittlig overnattingsantall på ca. 12.000, konsentrert om ca. 1 uke i påskesesongen og 8 uker i sommer-sesongen.

Å administrere alle disse hyttene krever et temmelig stort apparat. Således utgjør betjeningen ca. 40 personer og i 1956 ble det kjøpt inn matvarer for vel kr. 90.000,00, og til transport fram til hyttene medgikk samme år vel kr. 16.000,00. Administrasjonen ligger som bekjent i hendene til det valgte styret. De overfornevnte tall vil forhåpentlig fortelle litt om alt det arbeide styrets medlemmer ned-

legger. Når Trondhjems Turistforening i sine regnskaper kan skilte med forbausende små administrasjonsomkostninger, skyldes dette utelukkende det arbeid som styremedlemmene, uten noe vederlag, utfører av interesse for foreningens formål. Styret administrerer driften av disse hyttene gjennom sitt kontor. Kontorets oppgave kan i det vesentligste oppdeles på følgende måte:

1. Førings av foreningens regnskap, heri inkludert hytteregnskapene.
2. Bearbeide regnskapsresultatene statistisk og framlegge forslag til budsjett.
3. Forberede turistsesongene og tjene som mellomledd mellom hver enkelt hytte og styret i anledning driften av hyttene.
4. Distribuerer foreningens propagandamateriell etter styrets bestemmelse.
5. Besørger foreningens korrespondanse, ordner arkivet og besvarer forespørsler av enhver art.
6. Fører medlemskartoteket, besørger utdeling av årbøker og medlemskort.

Enkelte av disse arbeidsoppgavene faller på bestemte tider av året, andre er mere jevnt fordelt gjennom hele året. Etter nyttår vil foreningens kontor, som alle andre driftskontorer ha hendene fulle med årsoppgjøret og avslutningen av regnskapet. Dessuten vil også distribueringen av årbøker og medlemskort foregå ved årets begynnelse. Distribueringen innenbys av årbøker og medlemskort har hittil vært overlatt herr disponent Heggdahl. På større steder utenbys har foreningen ansatt tillitsmenn som på hvert sitt sted deler ut årbøker og medlemskort og innkasserer kontingenten. For øvrig får utenbys medlemmer sine årbøker og medlemskort tilsendt i posten.

Ut i februar måned begynner forberedelsene til påskesesongen. Foreningens vertinner er heldigvis svært stabile, og til tross for en enorm arbeidsmengde og tildels nerveslitende arbeid går de løs på sin arbeidsoppgave sesong for sesong med beundringsverdig vilje for å få alt til å klaffe. I meget stor utstrekning sørger vertinnene selv for betjening på hyttene. For øvrig skal brosjyrer utdeles i størst mulig utstrekning, og åpningstidene kunngjøres. Enn videre

Lisa Halsen (tilv.) og Borghild Møller

Henry Strand

må det ordnes med varer og transport, slik at alt er klart på alle hyttene den dag turistene kommer.

Når så påskesesongen er over på hyttene, kommer alle oppgjør og bilag til kontoret som så har hendene fulle med å føre regnskapene og gjøre opp med de respektive vertinner.

I slutten av april eller begynnelsen av mai holdes vanligvis foreningens årsmøte. Til denne tid må årsregnskapet være mangfoldiggjort og budsjettforslaget godkjent av styret. På dette tidspunktet begynner så forberedelsene til sommersesongen. Under selve sommersesongen står kontoret til disposisjon i anledning bestillinger på hyttene, forespørsler av enhver art angående tur-opplegg samt distribuering av brosjyrer og turforslag. Når så sommersesongen er over, blir det kontorets jobb å regnskapsføre hyttedriften og gjøre opp med vertinnene.

På førejulsvinteren vil dessuten arbeidet med kartoteket kreve

adskillig tid. Kartoteket må føres ajour og nye medlemskort skrives ut. Foreningens regnskap må selvfølgelig føres etter hvert gjennom hele året. Det ligger i sakens natur p.g.a. foreningens omfattende hyttedrift at det i regnskapsplanen er oppført 209 hovedkonti foruten et meget stort antall underkonti. For å muliggjøre bruk av denne kontoplanen har foreningen fra 1953 tatt i bruk et gjennomslagssystem basert på løse kontokort. For å illustrere arbeidsmengden når det gjelder regnskapsførselen kan det opplyses at år om annet blir bokført ca. 2000 regnskapsbilag.

For å utføre overnevnte arbeidsoppgaver beskjefstiger kontoret, utenom forretningsføreren, 2 faste kontordamer. Til slutt kan nevnes at husnøden også har gjort seg gjeldende for Trondhjems Turistforening's vedkommende, slik at det har vært vanskelig å skaffe høvelige kontorlokaler. Det må derfor være et mål for framtiden å skaffe foreningen bedre lokaler som ligger mere sentralt til.

Våre nye hedrede.

Henry Strand

Disse ble hedret ved T.T.s 70-årsjubileum i år. Fra venstre: Herlof Stugudal som fikk «Reinrosa», Reidar Jørgensen som ble utnevnt til æresmedlem, Finn Kleven «Reinrosa», Ola Hildmo «Reinrosa», Modolf Moen som ble livsvarig medlem, Erling Nielsen «Reinrosa», Halvor Lilleevjen, livsvarig medlem og Gunnar Raabe som ble tildelt «Reinrosa».

VERN OM BAMSE BRAKAR!

Av Fredrik von der Lippe

Bjørnen er visstnok nå utryddet fra Trøndelag. Det er ikke min oppgave her å fortelle om «heltene» som etterhvert sendte bamsene våre over til de evige jaktmarker. Det eneste jeg kan si om den ting, er at jeg til en viss grad har en slags respekt for disse gammelgubbene som med dårlige skytevåpen (munnladnings-sådanne) gikk opp til bjørnehiene, og ertet frem bjørnen og skjøt den. De var ikke skvetne de karene som gjorde dette. At jeg selvsagt ikke vil hylde deres mordlyst er en annen side av saken.

Men det må være meg tillatt å forakte gjengen som går «mann av huse» med moderne skytevåpen, ja, sogar enkelte ganger støttet av et oppbud av Heimevernet, og går løs på en ensom bamse som angivelig har slått en eller annen sau, ja, sogar en sau som eieren forlengst burde tatt hjem før snøen kom i fjellet.

Det var en gang det var bjørn i Trøndelag. Særlig i Nord-Trøndelag. Det er slutt på det nå — forlengst. De bjørnene som nå vekker forargelse særlig i Lierne, er bjørner som er kommet inn fra Sverige hvor bjørnen er fredet. Ja, det hender vel at de slår dyr disse bjørnene, men jeg har inntrykk av at det er nok at en enten ser snerten av dem, eller spora, til at det øyeblikkelig lages panikk. Og pressen er ikke den minste til å hjelpe til — her skal det utryddes. — Det er rimelig at en bonde, enten det er en flatlands- eller en fjell-sådan, forlanger erstatning for buskap han måtte miste, grunnet villdyr — men — men. Ja, det er et stort men —